

در بزرگداشت خلع ید از استعمار، روز کارگران ایران

هممیهنان، کارگران بیدار دل،

در فرازونشیب زندگی ملت‌ها، پاره‌ای از رویدادها به اندازه‌ای سرنوشت‌ساز هستند که با یادآوری چرایی و چگونگی آن‌ها می‌توان رهتوشه برای آینده‌ای درخشان فراهم داشت.

چهل‌وهفت سال پیش، در بیستونهم خرداد یکهزاروسیصدوسی، ایرانیان در راستای رهایی از سلطه‌ی بیگانه گام استواری برداشتند و با «خلع ید از استعمار» گردانندگی صنعت نفت در سراسر کشور را بر عهده گرفتند. در همین هنگام، بسیاری از ملت‌های جهان زیر یوغ استعمار کهنه و نو به‌سرمی‌بردند و زمامداران دست‌نشانده پیوسته در گوش آنان نغمه‌ی ناشایستگی می‌خواندند و به بیگانه‌گرایی اندرز می‌دادند. در چنان جو زهرآگینی، برای ملت ایران، چه عزتی از این بالاتر که در کارزاری نابرابر به پیشوایی مصدق بزرگ و کارآوری شماری از دیوان‌سالاران و فن‌سالاران آرمان‌خواه در مدتی کوتاه امپراتوری نیرومندی را به زانو درآورد و خویش‌تن خویش را بازیابد. بی‌گمان، در جنبش ملی کردن صنعت نفت، برجسته‌ترین گام «خلع ید از استعمار» بود؛ به‌ویژه که پس از آن کارگران، کارمندان، و کارشناسان ایرانی نشان دادند، بی‌نیاز از کمک بیگانه، ورزیدگی گرداندن بزرگترین دستگاه‌های صنعتی جهان را دارند و حتی می‌توانند فرآورده‌های تازه‌ای نیز بسازند.

گرچه در تاراندن غارتگران بیگانه همه‌ی مردم ایران، از کشوری و لشکری، سهم داشتند؛ ولی، چون در این رویداد تاریخی بیشترین نقش را اردوی کارگران ایفا کردند و، در روزهای به اجرا گذاردن «قانون خلع ید»، به‌رغم خشم برخاسته از بیدادگری‌های کارفرمایان انگلیسی، شکیبایی و پویایی آگاهانه‌ای نشان دادند و از پگاه بیستونهم خرداد آنان بودند که درفش ایران را بر فراز همه‌ی نهادهای ملی‌شده‌ی صنعت نفت برافراشتند، به‌راستی «افتخار جاوید» برای گروه اجتماعی خود فراهم نمودند.

از این‌رو، در سالگرد آن پیروزی درخشان، درست در هنگامی که دکتر محمد مصدق، نخست‌وزیر، با هیئتی از بلندپایگان کشور برای دفاع از حق ملی در دیوان دآوری لاهه به‌سرمی‌برد، حزب ما روز بیستونهم خرداد را به عنوان «روز کارگران ایران» پیشنهاد و در شهرهای بزرگ جشن‌های درخوری برپاکرد. این پیشنهاد ارزنده از سوی کارگران آزاده‌ی ایران، که افزون بر روز جهانی خواستار داشتن یک روز ملی به نام خود بودند، با خشنودی پذیرفته شد و مصدق بزرگ نیز بر آن صحه گذارد و در دل تاریخ میهن ثبت گردید. با کودتای بیست‌وهشت مرداد یکهزاروسیصدوسی‌ودو و بر باد رفتن بخش بزرگی از دستاوردهای جنبش ملی کردن صنعت نفت، باز هم کارگران تن به ناامیدی ندادند و، در ستیز با استبداد و ایسته‌به‌استعمار در همه جا استوار ماندند و، در انقلاب بیست‌ودوم بهمن یکهزاروسیصدوپنجاه‌وهفت، با اعتصاب‌های پیگیر، ضربه‌ی نهایی را بر پیکر دشمنان مردم زدند.

چنین بود که انتظار می‌رفت، در ایران بپاخاسته، استثمار به همراه استبداد و استعمار به زباله‌دانی تاریخ افتد و، در آغازهای کار نیز، برنامه‌هایی در این راستا طرح شد؛ ولی واپس‌گرایان به‌قدرت‌رسیده، از لیبرال‌منش تا رادیکال‌ماب، خیلی زود جدول ارزش‌های انقلاب را در هم‌شکستند و حيله‌گرانه از دگرگونی‌های ریشه‌دار در همه‌ی

زمینه‌های زندگی ملی پیشگیری کردند و آشکارا به پاسداری از سرمایه‌داری بی‌مه‌ار پرداختند. در این میان، کارگران، که ضمن پیروی از آرمان‌های همگانی خواستار پایان دادن به هر گونه بهره‌کشی نابجا از نیروی خود بودند، با کینه‌توزی از گردرآمدن ثروتمندان و ربه‌رو گردیدند و هر کوشش حقیقت‌طلبانه‌ی آنان با زندان و شکنجه و حتی کشتار درهم‌شکسته شد.

هم‌اکنون، در اوج سیاه‌رونگاری فراگیر، که زاینده‌ی «اقتصاد بیمار» جمهوری اسلامی است، کارگران ایران به‌سختی در تنگنا افتاده‌اند؛ ایمنی شغلی ندارند؛ دستمزدی درخور هزینه‌های سرسام‌آور زندگی دریافت نمی‌کنند؛ از بیمه‌های اجتماعی بایسته برخوردار نیستند؛ و، با تعطیل یا به بخش خصوصی واگذار گردیدن بسیاری از مرکزهای صنعتی، گروه‌گروه به‌مغاک بیکاری درمی‌غلتنند؛ و هنوز هم از داشتن سازمان‌های صنفی قانونی بی‌بهره‌اند.

با این همه، جنبش کارگری در ایران آن چنان درون‌مایه‌ی سرشاری دارد که، با پشت‌سرنه‌اندن همه گونه سرکوب با بالا گرفتن خشم و پرخاش همگانی، می‌رود تا دوران شکوفایی دیگری را آغاز کند و گزارش‌های رسیده از سراسر کشور ایستادگی و کوشش این گروه اجتماعی درآشنا را نشان می‌دهد.

پیریزی کانون‌های کارگران بازنشسته از سوی پیش‌کسوتان و نیز تلاش‌های پیگیر برای پویاکردن اتحادیه‌های پیشینه‌دار و روی آوردن به نمایش‌های اعتراض‌آمیز و حتی در موردهای بسیاری دست زدن به اعتصاب و تحصن افق روشنی را در فضای سیاسی کشور نمایان نموده است.

حزب ملت ایران در این روز غرورآفرین با بزرگداشت یاد همه‌ی قهرمانان خلع ید از استعمار زنان و مردان کارگر را به بازسازی سندیکا‌های خود، که قربانی توطئه‌ی انحصارگران یکه‌تاز گردیده است، فرامی‌خواند تا، گذشته از به‌دست‌آوردن امتیازهای حرفه‌ای، باز هم از جلوداران دیگر گروه‌های اجتماعی برای برقراری مردم‌سالاری شوند و میهن را جاودانه به آزادی و آبادی رسانند.

دروغ به اردوی کارگران ایران، پیروز باد ملت.

دبیرخانه‌ی حزب ملت ایران